

VINCENZO BELLINI

NORMA

Szövegét írta: Felice Romani

Fordította: Róna Frigyes

Zenéjét szerezte: Vincenzo Bellini

SZEREPLŐK:

POLLIONE

római prokonzultenor

OROVESO

a druidák

főpapja.....basszus

NORMA

a leánya,

főpapnő.....szoprán

ADALGISA

papnő.....mezzoszo

prán

KLOTILDA

Norma

barátnője.....szoprán

FLAVIUS

Pollione kísérője.....tenor

druidák, templomőrség, papnők, gall
harcosok

Játszódik:

Galliában i.e. 50 körül

Ősbemutató:

1831. 12. 26. Milánó

A FORDÍTÁS AZ ERKEL SZÍNHÁZ

1978. IV. 16. BEMUTATÓJÁRA

KÉSZÜLT.

ELSŐ FELVONÁS

A druidák szent erdeje. Középpütt
Irminsul tölgyfája, tövénél a druidák
oltárköve.

A távolban fás dombok.Éjszaka.

A távolban a fák között tüzek fénye
látszik.

KÓRUS, BEVEZETÉS és CAVATINA

ELSŐ JELENET

Vallásos induló hangjaira
felsorakozik a gallok serege, őket a
druidák menete követi, végezetül
Oroveso és a főpapok érkeznek.

OROVESO

Holdisten papja, az óra int:
kémleld az égbolt mélyét;
várd, míg az újhold feltűnik,
s a földre hinti fényét!
Jön már az árnyat úzve
az égbolt hűvös szüze,
s ha színezüstje ránk ragyog,
zengjen a hármás jel!

KÓRUS

Ős tölgyfa ágán új fagyöngy
Normára vár.

OROVESO

Jöjj, Norma, jöjj, rád vár!

Csak rád.

KÓRUS

Ó, jöjj! Ó, jöjj!

Gyűjtsd fel szívének lángját,
félelmes égi szellem!

Ébresszed Irmin lányát
bosszúra Róma ellen!
Végünk, ha békén tespedünk,
elvész a hősi tettvágy.

OROVESO

Már szinte hallom szózatát,
véres csatákat jósol;
és megtisztítjuk Galliát
a gőgös légióktól:
felzeng a pajzsnak érce
harsogva, mint az ég zeng.
Cézárok fészke, reszketve halld
a vészharang szavát!

KÓRUS

Cézárok fészke, reszketve halld
a vészharang szavát!
Felzeng a pajzsnak érce.

OROVESO

Harsogva szólj!
Harsogva, mint az ég zeng!

KÓRUS

Harsogva, mint az ég zeng!
Cézárok fészke, reszkess hát,
hisz' eljött a végórád!
Reszketve várd! Reszketve várd!
Reszketve várd, mert eljön a vég
órája!
Remegve hallgasd a vészharang
szavát!

OROVESO

Reszketve várd,
hisz' itt a végórád!

Halljad hát: reszketve várd,
reszketve várd!
Már hallod, már hallod!
Remegve hallgasd a vészharang
szavát!

KÓRUS

Felzeng a pajzsnak érce,
harsogva mint az ég zeng.

OROVESO

Harsogva szólj!
Harsogva, mint az ég zeng!

KÓRUS

Harsogva, mint az ég zeng!
Cézárok fészke, ...reszkess hát,
hisz' eljött a végórád!
Reszketve várd! Reszketve várd!
Reszketve várd, mert eljön a vég
órája!
Remegve hallgasd a vészharang
szavát!

OROVESO

Reszketve várd,
hisz' itt a végórád!
Halljad hát: reszketve várd,
reszketve várd!
Már hallod, már hallod!
Remegve hallgasd a vészharang
szavát!

OROVESO, KÓRUS

A vészharang szavát,
a vészharang szavát!

*(Mindnyájan az erdő mélyére
vonulnak.*

A távolból, elhalóan)

Újhold az égen, jöjj, ne késő!
Jöjj, Norma itt vár rád!
Ó, jöjj már, szent újhold!

RECITATIVO ÉS CAVATINA

MÁSODIK JELENET

POLLIONE

Már messze járnak! Csendes a titkok
erdeje, átjutunk végre.

FLAVIO

Ha észrevesznek, végünk;
Norma is óvott.

POLLIONE

Jéggé dermed szívem
ettől a névtől.

FLAVIO

Mért mondod ezt?
A kedvesed, a gyermekeid anyja...

POLLIONE

Elmondok mindent.
Hallgass meg kérlek, és csak aztán
ítélj!
A láng, mit bennem gyújtott,
ellobbant végleg; új tűzzel sújtott
egy isten,
és íme, újra égek: az örvény mélyét
meredten nézem, és el fog nyelni,
érezem.

FLAVIO

Hűséged ennyit ért?

POLLIONE

Ó, könnyen vádolsz!
Egy másik, igen, Adalgisa...
Ó, hogyha látnád!
Két szeme tisztán csillog,
mint a hajnali ég!
Itt él a barbároktemplomának
mélyén, mint fényes csillag,
kit a féltékeny égbolt zord felhőbe
rejtett.

FLAVIO

Elvesztél, látom!
És mondd, így érez ő is?

POLLIONE

Azt még csak sejtem.

FLAVIO

Nem félsz,
hogyan bosszút állhat Norma?

POLLIONE

Mint rémkép, úgy üldöz.
Itt áll előttem, mint a testet öltött
önvadász.
Volt egy álmom...

FLAVIO

Egy álom?

POLLIONE

Még most is kísért. Nos, halld hát!
Úgy rémlett, Vénusz szent hegyén,
Rómában állok újra,
és Adalgisa lép elém,
hív, és a karját nyújtja.
Nászének szól és fáklya ég,
száz rózsa szirma hull ránk...
Eljött, mit szívem úgy várt:
szerelmem álma teljesült!
Eljött, mit szívem úgy várt:
szerelmem álma most végre
beteljesült.
Ekkor, mint bosszús égi rém,
ránk hull, ránk hull egy felleg árnya.
Nagy druida köntös száll felénk,
és ráborul a lányra.
Villám cikázik, reng a föld,
füst járja át a termet.
szívünkre síri vermek
borzalmas csendje ült.
Nem látom már a lányt sehol,
elvitte őt a felleg.
Nagy messze hallom: felsikolt,
s jajgatva sír két gyermek...
Hang rázza meg a templomot,
és mennydörögve szól ránk:
„Rád száll a vér, ki Normát
elárultad hűtlenül.”

(Megszólal a szent gong.)

FLAVIO

Hallod? Nyitják már a templomot,
várja Normát az újhold-ünnepe!

KÓRUS

Felkelt a hold, ó, druidák!
Félre, ki másnak hódol!
Félre az útból!

FLAVIO

Menjünk!

POLLIONE

Te menj csak!

FLAVIO

Kérve kérek!

KÓRUS

Félre az útból!

POLLIONE

Horda nép, ...

FLAVIO

Ó, jöjj!

POLLIONE

... karddal várok rád!

FLAVIO

Jöjj már, elég! Ne hívd ki a halált!

POLLIONE

Lázadni készülsz, horda nép,
de karddal várok rád!

FLAVIO

Ó, jöjj hát, ne várj!
Itt gyász, pusztulás vár rád!

KÓRUS
(a távolból)
Félre, ki másnak hódol!

POLLIONE
Törjön rám e vad horda bőszen,
engem nem fog kard, se dárda;
Ámor isten szárnyát kitarja
és megóvja hívő gyermekét.
És ha elragadják tőlem
ezt a lányt, szívem szép álmát,
tűzbe fojtom mind és a bálványt
ízzé-porrá, ízzé-porrá zúzom szét!
Döljön össze a bálványkép! Ízzé-
porrá zúzom szét!
Én ízzé-porrá zúzom szét!
Kardom a bálványt úgy zúzza szét!

(Sietve távoznak.)

KÓRUS
Harmadik jelenet

A háttérből papnők, harcosok,
bárdok, áldozárpapok érkeznek,
középuött Orovoeso

KÓRUS
Norma jöjjön, hogy szóljon az éghez;
fennkölt homloka tölgylombbal
ékes,
kézben tartja a színarany holdat,
sorsunk titkait most fedi fel.
Róma csillaga sápad és borzad,
arcát fátylába elrejti félve,
mert az éj ura lép fel az égre,

hősök hírnöke, zord hadi jel,
hősök hírnöke, zord hadi jel,
hősök hírnöke, zord hadi jel!
Már ott van az égen,
mint hősök hírnöke, zord égi jel.

JELENET és CAVATINA

NEGYEDIK JELENET

Norma érkezik papnői között;
kibontott haján zöld ágkoszorú,
kezében arany sarló.
Az oltárköre hág, és átszellemülten
tekint körbe.

NORMA
Visszhangzik már a szent domb
a vad harci daltól.

Hát ez köszönti Normát, ki az
oltárhoz készül?

Ne higgye senki, hogy a jósnő
tőletek vár tanácsot,
s fennen hirdeti majd, hogy Róma
elvész!

Rómának sorsát nem földi szándék,
csak a végzet dönti el.

OROVESO
És addig sorsunk gyászos
elnyomatás? Csak tórd a latin sastól,
hogy meggyalázza erdőnk, és
szennyes lábbal tapos
a szentelt kőre? Brennusnak kardja
rég tétlen, elemészti a rozsda.

KÓRUS

Vond ki hát azt a kardot!

NORMA

Hadd törjön széjjel?!

Mert így lesz! Így, ha lesújtasz a
karddal,
mielőtt itt az óra. A bosszú napja,
mire oly régen vártok, nem virradt
még fel.
Ó, mondd, mit ér a fejszéd,
amíg Rómának testét acélpajzs védi?

OROVESO, KÓRUS

Mit várhatunk az égtől? Mit mond a
jóslat?

NORMA

Láttam a titkok könyvét ott fenn, az
égben.
Kit sorsa halni rendelt, ott van egy
lapra vésve;
így szól az írás: Büszke Róma ledől.
Nem druidakard, de önnön bűne
súlya viszi romlásba majd.
Bízzunk az égben: eljön a nap,
beteljesül a jóslat.
Őrizd a békét, áldott tölgyfa új ága.

*(Lemetszi a fagyöngyöt, a papnők
fűzfa kosarakba helyezik.*

*Norma előre jön, karjait égre emeli.
A hold fénye felragyog, mindenki
térdre hull.)*

Áldva hívunk,
áldva hívunk, éj szűzi lánya.

Szent az új ág, szent a tölgyfa ága,
melyre ezüstöd árad.

Kérve kérünk, hogy oldd le fátylad,
kérve kérünk, oldd le fátylad, oldd le
fátylad, és tárd fel arcod,
nyájas arcodat, nézz le ránk!

KÓRUS

Áldva hívunk, éj leánya,
szűz fénybe vond a fákat!
Kérve kérünk, oldd le fátylad,
tárd fel arcod, égi láng!
Szent az ősi tölgyfa ága,
melyre szűzi fénye árad.
Kérve kérünk, oldd le fátylad,
tárd fel arcod, nézz reánk!
Ó, nézz reánk!

OROVESO, HARCOSOK

Áldva hívunk, kérve kérünk,
oldd le fátylad, nyájas arccal nézz,
ó, nézz ránk!

NORMA

Várunk rád, jöjj!
Várunk rád!
Add, nagy úrnő,
add, hogy szűnjék a vad szívek láza!
Csendesítsed,
csendesítsd a vérre szomjas harci
mámort!
Küldd a földre szent égi lángod!
Küldd a földre,
küldd a földre égi lángod,
mellyel béke, áldott béke száll
reánk!
Szent láng, áldott égi láng!

OROVESO, KÓRUS

Küldd a földre, ...
Küldd le égi lángod,
hogy szálljon áldott béke ránk,
adj békét,
égi láng!

NORMA

Békével távozz, mert szent az erdő,
őrzi jól választott papja.
Ám az óra, ám a véres óra eljő,
és leáldoz Róma napja!
Akkor hangom majd mint az orkán
szólít harcra, druidák!

KÓRUS

Szólíts és hull a barbár vére,
még a magvát se hagyjuk élve;
ám legelsőként a helytartó
gaz szívét döfjük át!

NORMA

Ha kell, kezemtől hal meg...
(Jaj, de mást mond e gyöngé szív!)

(Én egyetlenem, jöjj, itt vár,
kit csak hozzád fűz az emlék,
ki hűségese szívvel megvéd,
ha hozzá visszatérsz!
Ó, jöjj, ó, jöjj és nézz rám,
jöjj, hozz e szívre békét,
és fényesebb lesz a kék ég,
mely rám ragyogva néz,
mely rám ragyogva néz!)

OROVESO, KÓRUS

De végül mégis eljő
a bosszú régvárt napja,
s az isten hírül adja,
hogyan Róma romba dől!
És az isten hírül adja,
hogyan Róma romba dől!

NORMA

(Ah! Én egyetlenem, jöjj, itt vár,
kit csak hozzád fűz az emlék,
ki hűségese szívvel megvéd,
ha hozzá visszatérsz!
Ó, jöjj, ó, jöjj és nézz rám,
jöjj, hozz e szívre békét,
és fényesebb lesz a kék ég,
mely rám ragyogva néz,
mely rám ragyogva néz!)

OROVESO, KÓRUS

De végül isten hírül adja majd,
hogyan Róma romba dől.

NORMA

(Jöjj vissza kérlek,
csak te érted éget a szívem,
a szívem szerelmes lángja!
Ó, jöjj, ha úgy várok rád!)

OROVESO, KÓRUS

Boldog nap!

NORMA

(Jöjj vissza kérlek,
csak te érted éget a szívem,
a szívem emésztő lángja!
Csak érted, csak érted lángol,
érted éget a szívem lángja!
Ó, jöjj hát, úgy várok rád!)

OROVESO, KÓRUS

Jöjj el, áldott bosszú napja,
melyen Róma romba dől!

(Norma távozik, a többiek sorjában követik.)

JELENET és KETTŐS

ÖTÖDIK JELENET

ADALGISA

Csöndes, kihalt az erdő,
véget ért az ünnep.
Hullhat már a könnyem,
hisz' senki nem lát.
Itt, ahol első ízben elém hozta
sorsom azt a rómaid,
kiért elhagynám hűtlenül
a szentélyt, s az oltárt...
Ó, csak vége lenne már!
Nem, ez csak ábránd!
Egy ismeretlen bűbáj
vonz ide most is... S míg önfeledten
várok, a szívem ujjong;
már hallom is a hangját!
Hallom a szélben, mely a fák közt
suttog!

(Sietve Irminsul kövére térdel.)

Égi úrnő, te védj meg!
Védd meg gyermeked,
ó, védd meg, nagy istennő!
Szánakozz!
Ó, szánj meg, mert elvesztem én!
Nagy úrnő, oltalmam tőled várom.
Lásd, elvesztem én!

HATODIK JELENET

POLLIONE

(Flavióhoz)

(Itt van ő! Menj! Most hagyj el!
Nem tarthatsz vissza!)

(Flavio távozik)

ADALGISA

(riadtan)

Ó! Te itt?

POLLIONE

Mit látok! Mért sírtál, mondd!

ADALGISA

Hagyj engem! Engedd, hogy hó
imám,
bűnbánó hó imám istenhez szálljon!

POLLIONE

Kegyetlen isten, ki gyűlöl
és büntet, mert megtaláltál engem,
s én téged.
Nem, Adalgisa! Csak egy
istenben bízhatok, s az Ámor!

ADALGISA

(Eltávolodik a férfitől.)

Ne szólj! Ó, hallgass,
vagy megyek máris.

POLLIONE

Énelőlem futnál, ki úgy követ,
mint az árny, bármerre rejtőzz?

ADALGISA

Majd elrejt

és óv az oltár, melyhez esküm szólít.

POLLIONE

Az esküd? S a szívünk álma?

ADALGISA

Álom, mely elszáll.

POLLIONE

Menj, az bálvány már szomjas a
vére,

engem ölj meg áldozatnak, engem

ölj meg!

Összezúzhat, elnyelhet élve,

mégse választ, mégse választ el
tetőled.

Nem, nem, nem válok többé el
tetőled.

Hagyd a régi gyászos esküt;

ajkad szólott, nem a szíved!

Szent a vágyunk, egy a lelkünk,
mért is élnék nélküled?

Szent a vágy, szent a vágyunk, egy a
lelkünk,

mondd, hogy' élnék nélküled?

Mondd, hogy' élnék, mi várna rám?

Mondd, mi várna rám tenélküled?

ADALGISA

Mennyit sírtam és mennyit túrtem,
ó, ha tudnád, mennyit szenvedtem
teérted!

Mert a lelkem elhagyta hűtlen'
azt az oltárt, melyre áhítattal nézett.

Úgy, úgy, mint hívő gyermek nézett,

ó jaj, hittel nézett!

Égig szálltam tiszta hitben

és az Istent láttam ott;

ámde bűnöm látva Isten

elrejtőzött, elhagyott.

Ám a bűnömet látva Isten elhagyott,

a bűnöm látta jól az Isten, az égi úr,

bűnöm látva elhagyott.

POLLIONE

Róma nyájasabb istent ad majd;

kék ege vár ránk, ott kell, hogy éljek.

ADALGISA

(lesújtva)

Úgy hát elmész!

POLLIONE

Közel a nagy nap...

ADALGISA

Elmész és itthagysz?

POLLIONE

Elviszlek téged.

Minden bálványnál szentebb Ámor.

Hallgass órá, hallgass rám!

ADALGISA

(mély megrendültséggel)

Ó, ne mondd ezt! Kérlek, hallgass!

POLLIONE

Elmondok százszor, elmondok

százszor,

míg a szíved meg nem szán.

ADALGISA
Kérlek, hagyj el!

oldozz fel,
oldj fel, hadd kövessem őt!)

POLLIONE
Halld a hívó, esdeklő szót!

POLLIONE
Ó, jöjj hát!

ADALGISA
Ó, ne kínozz! Igaz Isten, jöjj, segíts!

ADALGISA
Nem lehet.

POLLIONE
Elküldesz hát megtagadva szíved?
De látom már: szíved nincs.
Adalgisa! Adalgisa!

POLLIONE
Jönnöd kell, a szíved szólít.

(gyöngéden)

Róma hív, jöjj, add a kezed,
ott vár az üdv, ott a szerelem, az
élet.

ADALGISA
Csak ábránd.

Útad boldog révbe vezet,
és a földön égi mámor lesz a
részed...

POLLIONE
Hát ily kegyetlen volnál?

Szíved mélyén
bárhogy rejtet,
ég hang szól sürgetőn;
higgy a hangnak, tárd ki lelked,
hallgass rám,
hallgass rám és légy a nőm!

ADALGISA
Ó, hagyj magamra, jobb így!

ADALGISA
(Hallom én is jól e hangot,
ez tölti be a hűs templomi csöndet.
Ó, e szempár, drága arc ott
néz reám és sürgetően hív, hogy
jöjjelek;
és csak boldog vágyat érzek,
nem a kint mely úgy elgyötört...
Égi úrnő, szívem nézzed,

POLLIONE
Mit ad neked az oltár?

ADALGISA
Ó, hagyj magamra, jobb így!

POLLIONE
Adalgisa!

ADALGISA
Kegyelmet kérek!
Én az oltárnak tettem esküt...

POLLIONE
Adalgisa! Lemondjak rólad?

ADALGISA

ÉN... nem... nem... Nem bírom.
Követlek, menjünk!

POLLIONE
Holnap éjjel itt, e helyen várok rád!

ADALGISA
Követlek híven.

POLLIONE
Esküdj!

ADALGISA
Esküszöm.

POLLIONE
Nincs ennél szebb szó!
Holnap várlak.

ADALGISA
Megbízhatok bennem,
mert az éghez szívem hűtlen,
ó, de téged nem hagy el!

POLLIONE
Tiszta szíved látva isten
megbocsát,
megbocsát; enyém leszel!

ADALGISA
Nem, nem hagylak el,
nem hagylak el, nem hagylak el,
nem hagylak el,
már én nem hagylak el.

POLLIONE
Enyém leszel, enyém leszel,
enyém leszel, enyém leszel.

Ó, az enyém leszel!

(Távoznak.)

Hetedik jelenet.

JELENET és KETTŐS

Norma szállása

Norma, majd Klotilda két
kisgyermeket vezet kézen fogva.

NORMA
Menj csak, ne hozd őket hozzám!
Nem tudnám, mit tegyek, ha tőlem
csókot kérnek.

KLOTILDA
Az arcod feldúlt,
ó, mondd, mi késztet, hogy
megtagadd a véred?

NORMA
Bár tudnám! Százfele tépi
lelkem a kétség.
Két kis fiacskám hol gyűlölöm,
hol félttem!
Kín látnom őket, és gyötrő
nélküled élnem.
Boldogság és bánat
egyszerre tör rám, ha gyöngéd
gyermekajkuk anyjának szólít.

KLOTILDA

De hiszen az vagy...

NORMA

Ó, bár ne lennék!

KLOTILDA

Így szólni vétek!

NORMA

Csak hagyj, hisz' úgysem érted!
Klotilda, tudd meg... Visszahívta
Róma Pollionét!

KLOTILDA

És elvisz téged?

NORMA

Egy szót se szólt, hogy menjek.
Ó! Hogyha elhagy engem...
Ha képes erre... Két gyermekével
együtt sorsomra hagyna...

KLOTILDA

Ez várna rád?

NORMA

Ki tudja?
Csak azt tudom, hogy sorvaszt,
sorvaszt így várni, mit hoz a holnap.
Valaki ide jön. Menj, rejtse el őket!

(Norma megöleli a gyerekeket,
Klotilda távozik velük.)

NYOLCADIK JELENET

Belép Adalgisa.

NORMA

Adalgisa!

ADALGISA

(messziről)

(Most dől el minden.)

NORMA

Csak bátran, lépj beljebb, lányom!
Csak bátran! Úgy látom, reszketsz.
Azt mondták, eljössz,
mert van egy titkod, ami szíved
nyomja.

ADALGISA

Ez így van... Ám, hogy is kezdjem...
Arcod, mely hűvös mint a hold, az ég
közönyével néz rám.... Egy gyengéd
szódra feltárok néked mindent,
engedelmes szívvel.
(Letérdel.)

NORMA

(Felemeli a lányt.)
Csak bátran, most nézz rám! Mondj
el mindent!

ADALGISA

(Némi tétovázás után)

A szerelem...

Jaj, ne ítéld! Míg csak erőmből tellett
küzdöttem én is e bűnös érzés ellen,
ő győzött mégis! Ó, tudd meg azt is,
mit tettem!

Eskü alatt ígértem, hogy ezt az
oltárt,
az ősök templomát elárulom érte...
és elszököm e földről.

NORMA

Ó, balsors lánya!
Csak rád virradt a hajnal,
s te már csapdába estél?
Csak mondd el, mi volt az,
mi szerelemre gyújtott!

ADALGISA

Egy égő szempár,
egyetlen sóhaj...
Szent erdőnk mélyén
imádkoztam éppen az oltár előtt
állva...
Csak rám néz, s a szent imádság
íme, ajkamra dermed,
de aztán felderül körülöttem
minden,
és fenn az égbolt kékebb mint eddig,
oly más az égbolt, ha rámnéz!

NORMA

(Ó, régi emlék!)
(elmerengve)
(Megnyílt a menny, ha láttam,
ha pillantásunk egy percre
egybeolvadt!)

ADALGISA

De... Nem is hallgatsz rám?

NORMA

Hallom. Csak mondjad!

ADALGISA

Titkon kiszöktem, hogy lássam;
vártam rá az oltár mellett.
Ám minden éj, ha láttam őt,
szívemen új sebet ejtett.

NORMA

(Így égtem egykor én!)

ADALGISA

Azt mondta: Jöjj, ne kétkedj!
Lásd, térdre hullva kérlek...

NORMA

(Akárcsak engem.)

ADALGISA

Hadd járjon át a mámor...

NORMA

(Így csalta törbe szívem!)

ADALGISA

... szűz ajkaid illatától!

Engedd, hogy égő csókom
illessen lágyan a fürtjeid!

NORMA

(Ó, hallom újból!

A szemem is őt látja
e drága szókra hullt le szívem zárja.)

ADALGISA

Hangjában hárfák zengenek,
úgy zsong a szó kedves ajkán,
és hogyha szelíden rám nevet,
az égő nap fénye halvány.

NORMA

(Jól ismerem e bűbájt.)

ADALGISA

Ó, vedd le rólam e rontást!

NORMA

Töröld le könnyed!

ADALGISA

Irgalmazz, adj feloldást!

NORMA

Én megbocsátok.

ADALGISA

Lelkem letért az útról.

NORMA

Töröld le könnyed!

ADALGISA

Hozd vissza, áldd meg újból!

Add, hogy legyőzzem szívem!

Védj meg e szívtől, mely bűnbe vitt!

NORMA

Szárítsd le könnyed, hisz' nem köt
téged,
nem köt az oltárhoz esküd örökös
lánca!

ADALGISA

Ó, mondd újra! Mondd újra, kérlek,
és szívem újra éled!

NORMA

Ah, jöjj! Ah, jöjj!

Csókom felderíti bús szíved,

mert szánlak és feloldlak,

és visszaadva esküdet

letépem a láncot rólad.

Csak menj, hol ő vár téged

és vele boldogság!

Csak menj, hol ő vár téged,

ott vár a boldogság!

Boldogság vár terád.

Az vár. Rád vár a boldogság.

ADALGISA

Mondd újból, a szódra szomjazom,

hogy lelkem bízni merjen!

A bajban védőm, támaszom,

új szívet tőled nyertem.

Hisz' újból szép az élet,

ha nem bűn az édes vágy!

Már újra szép az élet,

nem bűn az édes vágy, a vágy!

Ó, nem, nem, nem, nem bűn a vágy!

NORMA

Légy boldog hát!

ADALGISA

Nem bűn a vágy!

JELENET ÉS HÁRMAS

ELSŐ FINÁLÉ

NORMA

De szólj: ki hát a kedvesed?

Mondj el még többet róla!

ADALGISA

A messze földről érkezett,
mert Róma szülte...

NORMA

Róma?!

Ki ő? Csak folytasd!

(Belép Pollione.)

ADALGISA

Ott látod!

NORMA

Ő az? Hát ő!

ADALGISA

Ki bántott?

NORMA

Hát ő és te, úgy érted...
Jól hallom? Mondjad!

ADALGISA

Igen...

POLLIONE

(Adalgisához lépve)

Boldogtalan! Hisz' véged!

ADALGISA

(zavarban)

Miért?

NORMA

(Pollionéhez)

Látom, félsz! Ámde mondd...
Ámde mondd, kit féltesz?!

(*Dermedt csend.*)

NORMA

(*dühtől remegve*)

Ő az, kit féltesz! Ő az, kit féltesz, te
áruló!

Ő az, kit féltesz!

Ne reszkess e lányért!

Ártatlan ő, mért sújtaná,
mit önnön bűnöd rád mért...?

Reszkess, mert téged sújt!

Reszkess mert téged sújt!

És két fiadra gondolj!

Miattam reszkess hát!

Reszkess, miattam reszkess hát,
reszkess miattam, reszkess hát!

ADALGISA

(reszketve)

Mit hallok! Ó! Egy szót csak!

Kérlek! Te hallgatsz... Nagy Isten!

NORMA

Nézz rá és tudd meg, gyöngye lány,
gúnyt űzött, játszott veled;

és százszor jobb lett volna tán,
ha meghalsz, hogy e bánatot, e kint
ne érd meg.

Csábít, de ő csak könnyeket

és sírig tartó gyászt ad;

és porba sújtva állsz majd,

ahogy most engem, ahogy most

láthatsz,

ahogy engem látsz.

POLLIONE

Norma! Bár súlyos bánat ért,

hallgass, és most ne vádolj!

Szívét és legszebb álmát mért,

mért kell, hogy elrabold itt
e gyöngye lánytól?

NORMA

Meghalni jobb, meghalni jobb talán!
Mért kell e szégyent megérned!

ADALGISA

Ó, jaj, ha ajkad így beszélt,
mert már a szívem mindent ért,
de retteg megtudni azt,
mit úgysis sejtett.

NORMA

Meghalni jobb lett volna tán,
hogy ezt a gyászt ne érde meg!
Elárul téged!

ADALGISA

Szánlak, s a szívem elszorul!
Rád néz, reménye elszáll,
mert hogyha rám is ez vár,
nem éli túl a gyászt,
nem éli túl az árulást.

POLLIONE

Rejtsd el a tiszta szív elől,
rejtsd el a kettős szégyent!
Jól látja azt az ég fent,
ítéljen ő majd,
ítéljen ő majd, és senki más!

NORMA

Csalfán csábít, de lásd, csak
könnyeket
és a sírodig tartó gyászt ad;
és búsan, porba sújtva állsz majd,
porba sújtva állsz majd,
csakúgy, ahogy engem,
ahogy engem látsz!

Csakúgy, mint engem látsz!
Épp úgy, ahogy engem látsz!

ADALGISA

Szánlak, szánlak, a szívem elszorul,
minden álmom, reményem elszáll.
Ó jaj, hogyha énram,
ó, ha rám is ez vár, nem élem túl e
gyászt, ezt az árulást!
Ily szörnyű árulást és gyászt!
Ily gyászt, szörnyű árulást!

POLLIONE

Ítéld az ég fent, ó, rejtse el a
szégyent!
Az ég, az ég, az ég ítéld!
Nem más, az ég ítéld!
Nem más, ő ítéld.
Nem más.

NORMA

Hitszegő!

POLLIONE

(távozni készül)
Ó, hallgass!

NORMA

Szívtelen!

POLLIONE

(megragadja Adalgisát)
Jöjj hát!

ADALGISA

(nem hagyja magát)
Ne érints! Jaj nekem!
Ott áll a hitvestársad!

POLLIONE

Mért kötne gúzsba egy emlék?

ADALGISA

Ne érints!

Szívtelen!

POLLIONE

Engem a sors rendelt melléd.

ADALGISA

Menj, csábító!

POLLIONE

És míg csak élek, a szívem,
a szívem melletted áll,
hogy óvjon egy élten át!

NORMA

Nos hát:

(visszafojtja haragját)

ne várasd!

Ne várasd! No, menj hát!

(Adalgisához)

Menj velem!

ADALGISA

(esdekelve)

Ó, nem! Nagy Isten, jöjj, küldj rám
halált!

*(Norma merőn nézi Pollionét, majd
kitör)*

NORMA

Hagyj el hát! Csak menj, te álnok,
nem köt már se szó, se gyermek!
Boldog nem lesz úgysem nászod,

melyet szívem átka ver meg,

melyet szívem átka ver meg!

Hagyj el hát, csak menj, te álnok,

nem köt már se szó, se gyermek!

Hagyj el hát, csak hagyj el, te álnok!

Csak menj hát, te álnok!

Boldog úgysem lesz a nászod,

melyet átok, egy átok ver meg!

ADALGISA

Könnyed árját letörölöm végleg;

földi kínom hadd érjen véget!

Meg kell halnom, hogy visszakapjad
azt, ki értem elhagyott.

POLLIONE

Bosszús isten, rossz útra tévedt

démon küldött utamba téged,

mert az átok lesújtott aznap,

melyen sorsom néked adott,

véled lettem átkozott.

NORMA

Boldog nem lesz úgyse nászod,

melyet szívem átka sújt!

POLLIONE

Bosszús isten, rossz útra tévedt

démon küldött utamba téged...

(A templom szent gongjai
megszólalnak, Normát szólítják a
szertartásra.)

KÓRUS

Norma, vár az oltár!

Az ércek hangján Irminsul

már szólít téged.

Norma, hívunk, jöjj!

NORMA

Ó! Hallod? Fuss, ha kedves az élted!
Fuss gyorsan, mert elér a vég!
Menj, mert elér a vég!
Menj! Menj!
Ó, a vég!

ADALGISA

Ó, hallod, fuss el!
Megölnék téged, gyorsan, mert elér
a vég!
Menj, mert elér a vég!
Csak gyorsan mentsd az élted,
jaj, ha elér a vég!

POLLIONE

Ó, jönnek! Én nem félek,
azt az oltárt majd a kardom zúzza
szét!
E kard, e kard, e kard zúzza szét!

MÁSODIK FELVONÁS

NORMA

Mindkettő alszik... És a gyilkos kézről
nem tudnak semmit.
Meg ne lágyulj, szívem; nincs helyük
a földön.
Itt ők fattyúk; és Rómában mi lenne
sorsuk?
Csak arcpirító szégyen... Szolgaság
egy mostoha mellett.
Ó, nem! Nem így lesz!
(Elszánja magát)
Haljanak, igen!
(Tesz egy lépést, majd megáll.)

De jaj, remegve állok!

És mintha szívem egy jéghideg kéz
marokra fogná... Megöljem őket?
Két zsenge, ártatlan gyermek...
Lelkemnek eddig ők adtak vigaszt,
ő bennük éltem meg mindazt,
azt, mit Isten és rossz sors tőlem
elvett...

S mint hóhér állok itt! Mi hát a
bűnük?

Hogy Pollion az apjuk: íme a válasz.
Énnekem ők már halottak, csak
számára élnek.

Bűnhődjön azzal, hogy elveszíti
őket!

Legyen hát!

(Az ágyhoz lép, felemeli a tört, majd
felsikolt.)

Ó, nem! Ők a vérem!

(A gyermekek felriadnak a sikoltásra,
anyjuk keserves könnyek közt átöleli
őket.)

A vérem...

Holá! Klotilda!

(Klotilda belép)

Siess Adalgisáért, kérlek!

KLOTILDA

Most láttam. Ott künn ül és maga
elé réved,
az arcán pár könnycsepp.
(El.)

NORMA

Menj!

Ha jóvátettem mindent, halni már könnyebb.

Harmadik jelenet

JELENET és KETTŐS

ADALGISA

(félve)

Te hívtál, Norma...

(megdöbbenve)

Szemedben egy árnyék,
oly furcsa vagy...

NORMA

Sír árnya hull rám. Csak tudd meg,
milyen szegényben éltem!

Ám, mikor mindent tudsz már,
egyed tégy meg értem,
ha szájalomra indít, amit rám mért
a sors...
és ami rám vár.

ADALGISA

Mindent megteszek, mindent.

NORMA

De esküdj!

ADALGISA

Vedd eskümm!

NORMA

Halld hát! Amíg én élek, bűnömtől
szennyes

körülöttem minden; hát, meg kell
halnom.

Ám e két kis árvám semmit se
vétett...

Rád bízom őket.

ADALGISA

Nagy ég! Rám bízod őket?

NORMA

Ott a latin tábor, vidd őket hozzá...
kit megnevezni féle.

ADALGISA

Ó, ezt ne kívánd!

NORMA

Menj csak! Legyen jó férjed...
Én megbocsátok néki.

ADALGISA

Soha, míg élek!

NORMA

Két gyermek sorsa,

két gyermek sorsa ezt kéri.

Ó, hát jöjj, fogd őket kézen,
gyenge testük óvd a vészben,
és ne hidd, hogy hír és nagy rang
az, mit számukra kérek tőled,
Egyed tégy csak, jaj, ne hagyd
szolgasorba jutni őket!
Apjuk elhagy, gyűlöl, megvet,
és az éltem romba dőlt!

Adalgisa, esdve esdek,
szánva szánd a szenvedőt!
Adalgisa esdve esdek,
kérlek, szánd meg, szánd a
szenvedőt!

ADALGISA

Norma, gyógyuljon sebzett lelked,
legyek lányod, mint ezelőtt!
Gyenge sarjad hadd adjam vissza
néked,
soha tőlük meg ne kelljen válnod!

NORMA

Esküt tettél...

ADALGISA

Azt, de érted!
És a bajban most melléd állok.
Megyek már, hogy azt a férfit
még a római táborban érjem;
tudja meg, hű szíved vérzik;
gyászos tettét számon kérem.
Hallgass rám és kérjed Ámort,
benne bízva vigaszt lelhetsz,
s ő, ki csalfán hozzám pártolt
újból Norma híve lesz!
Norma, bízzál! Kérjed Ámort,
és a hűtlen híved lesz!
Ó, csak bízzál, és a hűtlen újra
Norma, Norma híve lesz!

NORMA

Visszahívjam? Ó, nem! Míg élek, azt
nem!

ADALGISA

Norma, úgy kérlek!

NORMA

Nem, szót se halljak! Távozz! Menj!

ADALGISA

Norma, egy szót csak... Várj, hallgass
meg!

Térdre hullok, esengve kérlek:
szánjad őket, két gyöngé sarjad!
Bármi késztet eldobni élted,
őket szánd meg; kell hogy őket
szánd!

NORMA

Hidd el, késő! Ne szólj, ne kérlelj,
semmi nincs már, mi köztük tarthat;
és ne ámítsd hiú reménnyel azt,
kit a sorsa már halálra szánt!

ADALGISA

Kérlek, szánd meg őket, gyöngé
sarjad,
őket szánd, kérve kérlek én!
Térdre hullok, esengve kérlek:
szánjad őket, két gyöngé sarjad!
Bármi késztet eldobni élted,
őket szánd meg, őket szánd,
ó, nézz rám és szánd őket,
szánd, ó, csak őket szánd!

NORMA

Ó, ne kérj, ó, ne kérj, hisz' vége már!
Ó, hisz' vége már!
Hidd el, késő! Ne szólj, ne kérlelj,
semmi nincs már, mi köztük tarthat;

és ne ámítsd hiú reménnyel azt,
kit a sorsa halálra szánt!
Ó, ne kívánd,
a sorsom már halálra szánt!

ADALGISA

Hallgass rám, kérlek!

NORMA

Hisz' elhagyott teérted...

ADALGISA

Megbánta vétkét.

NORMA

És te...?

ADALGISA

A nagy láng már elcsitult,
nincs bennem már, csak részvét.

NORMA

Te tiszta lélek, mit vállalsz?

ADALGISA

Rajtad a sor, hogy válassz:
vedd őt, vagy sírig vállalom
véled a bujdosást!

NORMA

Jöjj, legyőztél... Te tiszta lány!
Hős szívű, hú, jó barát!

NORMA, ADALGISA

Míg csak a végső óra nem jön,
hűségese barátoknak fogadj el melléd!
Bízzunk a sorsban,
hogyan akad itt a földön
barlang vagy odú, mely elrejt és
megvéd!

Bármit is hozzon a végzet,
rágalmat, bántást, szégyent,
szívemen dobbanó szíved
majd áldott vigaszt adsz,
szíved vigaszt adsz.

A szíved vigaszt, a szíved vigaszt adsz.

Míg csak a végső óra nem jön,
barátoknak szegődöm melléd.

Bízzunk a sorsban, hogy akad itt a
földön

barlang vagy odú, mely elrejt és
megvéd.

Bármit is hozzon a végzet,
rágalmat, bántást, szégyent,
szívemen dobbanó szíved
majd áldott vigaszt adsz,
szíved vigaszt adsz.

A szíved vigaszt adsz.

NEGYEDIK JELENET

Sziklás tájék a druidák ligetének
közelében; a háttérben tó fahíddal.

HARCOSOK

1. CSOPORT:
(titokzatosan)

Itt van még?

2. CSOPORT:

Nem hagyta még el
a tábort.

1. CSOPORT:

A biztos tábort.

Semmi kétség:
ez fegyverzsivaj.

2. CSOPORT

A fáklyatenger a csengő fegyverzsivaj
erre vall.

1. CSOPORT

Mind erre vall.

EGYÜTT

A tüzek égnek, vígan zeng a harci
dal.

A sáncok árnya, ezernyi dárda
vissza nem vet, meg nem állít
minket.

Ezernyi dárda vissza nem vet,
meg nem állít minket.

Készen légy! Készen légy!

A sáncok gőgös árnya
meg nem állít minket.

Harci vágytól dobban a szív, mert
érzi, itt az óra, melyben győzni kell.

Harci vágytól dobban a szív, mert
érzi, itt az óra, melyben győzni kell.

Itt az óra, győzni kell.

Nem riszt ezernyi dárda!

(Készen állj! Itt az óra, győzni kell!)

Nem riaszt ezernyi dárda,
sem a sáncok gőgös árnya.

Résen állj, mert itt az óra,
itt az óra, győzni kell!

Itt az óra, győzni kell.

Résen állj! Résen állj! Itt az óra
győzni kell!

(Nem riaszt ezernyi dárda,
nem riaszt ezernyi dárda, sem a
sáncok gőgös árnya.)

Készen állj, mert itt az óra,

itt az óra, győzni kell!

Készen állj! Hát itt az óra, győznikell!

Készen állj, hát itt az óra, győzni kell!

És csak halkan!

ÖTÖDIK JELENET

OROVESO

Hős harcosok, sietve jöttem,
mert harci jelszó az, mit tőlem
vártok...

És, hogy az élre állok,
követve a hősi lángot,
mely a szívetekben ég.

De Isten mást mond...

HARCOSOK

Álmodsz?

Miénk az erdő, hisz' a gyűlölt
prokonzult
visszahívták, örökre elmegy...

OROVESO

De jön helyette másik,
és tudjuk róla azt is,
hogy Pollionnál rosszabb.

HARCOSOK

Miért kell hát a béke,
ha Norma tudja ezt?

OROVESO

Kerüld a harcot! Hogy mért,
azt Norma tudja.

HARCOSOK

Mit kell hát tennünk?

OROVESO

Csak azt, mit a végzet rendel.
Széjjeloszlunk, de azt, ami itt ma
történt,
meg ne tudja senki!

HARCOSOK

Lapuljunk gyáván?

OROVESO

Bármily nagy áldozat, így kell lenni!
Ó, ha kardunk lecsapna rájuk,
összetörve földre hullna Róma
járma.;
ám a jóslat utunkat állja,
hősi harctól, hősi harctól óv az ég.

HARCOSOK

Az égi szókat követjük híven,
ám a bosszú ott ég a szívben.

OROVESO

Ezt az érzést el ne áruld!
Ajkad néma, csak szíved elszánt,
mert ha újra kigyúl a szent láng,
büszke Róma, büszke Róma földig
ég.
Harctól óv az ég,
még harctól óva az ég.

HARCOSOK

Róma, jaj neked, ha rád sújt,
mert elért a szörnyű vég,
mert elért a szörnyű vég!
Szólt az ég: kövessük híven,
ámde bosszú ég a szívben!

OROVESO, HARCOSOK

Róma, jaj neked, ha rád sújt,
mert elért a szörnyű vég!
Ajkad néma; nincs a harcnak vége
még!

Jobb ha várunk, nincs a harcnak
vége még!

Jobb, ha várunk!

Hatodik jelenet

*Irmisul temploma; egyik oldalt
oltár*

JELENET

NORMA

Ó visszajön. Igen.
Esküt tett Adalgisa, s én bízom
benne.
Új szerelemmel tér meg,
hiszen látja már, mit vétett.
Ó, egy édes ábránd, mily könnyedén
elúzi a gondok súlyos árnyát!
Szerelmem napja újra a rég lánggal
éget, mint akkor régen.
(*Belép Klotilda.*)
Klotilda!

KLOTILDA

Ó, Norma! Most cselekedj!

NORMA

Mi mondasz?

KLOTILDA

Árulás!

NORMA

Csak mondd el, ne kímélj!

KLOTILDA

Se szó, se Adalgisa könnye nem hat rá.

NORMA

És én a sorsom e lányra bíztam...
Ki bizton tudta, hogy csapda a könny, s a részvét, mellyel azt a hitványt elveheti tőlem?!

KLOTILDA

Ott vár a templom mélyén
búsan, letörten; és készül,
hogyan letegye az esküt.

NORMA

S a férfi?

KLOTILDA

Megesküdött, hogy elrabolja,
ha kell, az oltár mellől.

NORMA

Semmi se szent a gaznak!
Ám az én bosszúm gyorsabb!
De most már vér kell...
Római vér! Álnok vér, hadd hulljon!

(Norma az oltárhoz siet és
háromszor megüti az Irminsul
pajzsát.)

OROVESO, KÓRUS

(bentről)

Hármat kondult az ércpajzs!

(Mind a színpadra jönnek.)

HETEDIK JELENET

OROVESO

Szólj, Norma, szólj!

KÓRUS

Norma, mi történt?!

A pajzson a jel háromszor szólt.

Nagy égi úrnőnk mit kíván tőlünk?

NORMA

Harcot, pusztulást, vérbosszút!

OROVESO, KÓRUS

Hisz' szentelt ajkad

tegnap éjjel még békére intett...

NORMA

Most harcot hirdet.

Irtsd ki a gőgös népet!

Fel hát a harci dalra!

Zengjen az ének!

KÓRUS NORMA

Harcra! Harcra!

OROVESO, KÓRUS

Harcra, Gallia! Tölgyeid árnya

szüljön vasszívű férfiakat!

Harcra, és mint a farkas a nyájra,

tör a római sasra e had!

NORMA

Bosszút! Bosszút! Fel harcra!

Harcra! Harcra!

OROVESO, KÓRUS

Vértől ázzon a fejsze, a balta,
pusztítsd, míg csak a magja marad!
Rőt szín áradat vesse a partra
gyáva testüket Róma alatt!
Ölve, dülva és térdig a vérben
pusztul, eltűnik végre a szégyen.

NORMA

Bosszút! Bosszút! Fel harcra!
Bosszút! Bosszút!
OROVESO, KÓRUS
Rajta, vágd mint a sarló a sorját;
rendre dőlnek a római hordák;
és a sas, ki oly gögösen szárnyalt,
véres tollal a földre lehull.
Majd, ha látja, hogy győznek a
bátrak,
büszke fényt gyújt az égen az Úr!

JELENET ÉS KETTŐS

OROVESO

Hogy' áldozol az égnek,
hogyha áldozat nincs még?

NORMA

Itt lesz, ha kell majd.
Mint eddig oly sok ízben,
ma is lesz áldozat.
De mért e nagy zaj?

NYOLCADIK JELENET

KLOTILDA

(Besiet.)

A templomban egy hitvány római
tört be:
oda bújt el titkon, hol a holdszűzek
élnek.
Elfogták nyomban.

OROVESO, KÓRUS

Ó, egy római?!

NORMA

(Mit hallok! S ha éppen ő az?!)

OROVESO, KÓRUS

De nézd csak, ott jön!

NORMA

(És ő az!)

KILENCEDIK JELENET

OROVESO, KÓRUS

Pollion!

NORMA

(Íme, elérte bosszúm!)

OROVESO

(méltóságteljesen)
Te szentségtörő idegen,
szólj, ki vett rá, hogy így betörj
a százszor szentelt helyre,
és kihívd Irmint magad ellen?

POLLIONE

(büszkén)

Csak ölj meg; úgyis hiába faggatsz!

NORMA

(Előlépve)

Hadd öljem én meg! Én egymagam.

POLLIONE

Ez Norma? Norma!

NORMA

Az. Norma.

OROVESO, KÓRUS

A bosszú téged illet,
fogd hát a fegyvert!

NORMA

Nos, legyen úgy!

(Átv teszi Oroveso kezéből a tört.
Megtorpan.)

OROVESO, KÓRUS

Te reszketsz?

NORMA

(Megöljem hát?)

OROVESO, KÓRUS

Mi lelt? Habozva állsz ott?

NORMA

(Még mindig szánom őt.)

OROVESO, KÓRUS

Hadd vesszen!

(Szünet.)

NORMA

Még meg kell tudnom tőle,
hogyan tetttestársa volt-e.

Köztünk él tán

az elvetemült papnő, ki rábeszélte
titkon,

e szörnyű tette. Mindenki menjen!

OROVESO, KÓRUS

(Vajjon mit tesz?)

(Távoznak.)

POLLIONE

(Most végem.)

TIZEDIK JELENET

NORMA

Itt vagy hát, a célt elértem.

Senki meg nem véd, hisz' rab vagy,
s én a bírád.

POLLIONE

Akkor végem.

NORMA

És, ha mégsem?

POLLIONE

Mit mondasz?

NORMA

Halljad!

Eskü az, amit tőled várok,
melyre két fiad lesz a zálog.

Álld az esküt, bárhogy szenvedsz:
mondd, hogy nőd Adalgisa soha
nem lesz,
s én feloldlak, szabad vagy újra,
élni fogsz, s én se látlak soha már.
Esküdj!

POLLIONE

Nem. Gyalázat volna.

NORMA

(Fojtott haraggal)

Esküdj, esküdj!

POLLIONE

(határozottan)

Míg élek, nem.

NORMA

Mást is ér, ha meg nem tennéd,
bosszúm lángja.

POLLIONE

Mi kell még, azt mondd?

NORMA

Két fiad!

Szívüknek szántam ezt a pengét...

POLLIONE

Borzalmas asszony!

NORMA

(zokogni kezd)

Tőrrel álltam ágyuk mellett,
jaj, de szívem visszaretent.

Akkor így volt, de tudd meg, hogy
mától
csalfa részvét már nem gátol,
és az érző anyai lelken
most az egyszer a bosszú győz!

POLLIONE

Ó, te démon! Megölhetsz engem,
és te gyáván fiadra törsz?
Sújts le énrám!

NORMA

Csak rád?

POLLIONE

Csak rajtam,
ne másan töltsd ki bosszúd!

NORMA

Rajtad? Minden!

Az, kit Róma szült, mind vesszen!

Élve egy se távozzon innen!

És a lány se!

POLLIONE

Ó, jaj!

NORMA

Az, kit hívemnek hittem...

POLLIONE

Mi lesz a sorsa?

NORMA

(dühödten)

Adalgisa bűnös teste haljon kínos
tűzhalált!

Azt, tűzhalált!

POLLIONE

Vedd az éltem, vedd, csak ezt ne,
jaj, ne bánts a lányt,
ó, ne bánts, ne bánts a lányt!

NORMA

Ó, te hitvány! Már kérhetsz, de
késő.

Téged sújt, mit őrá mérek.

Így hal meg ő, megölve téged.

Alig várom már, oly szép lesz
majd, ha kínlódását nézed;

végre megtudod, mit érez

az, kit elhagy egy hű társ,

hogyan érezhet az, hogyan
érezhet az,

az, kit elhagy egy hűséges társ.

POLLIONE

Ó, lásd, gőgöm összetörted,

nézd, sírok, térden csúszom,

nézd, sírok, térden csúszom!

Minden bosszúd rajtam töltsed,
és ne ártatlanra sújtson!

Ó, hisz' többet úgyse kérhetsz,

mint hogy engem,

hogyan engem halni láss.

NORMA

Téged sújt, mit őrá mérek.

POLLIONE

Ó, a gőgöm összetörted.

NORMA

Nem, meghal ő, megölve téged.

POLLIONE

Nem, elég!

Hogyha bosszú kell, hát öl meg,
ám az ártatlant ne sújtsd!

NORMA

Alig várom már, oly szép lesz
majd, ha kínlódását nézed.

Végre megtudod, mit érez
az, kit elhagy egy hű társ.

POLLIONE

Ó, kegyetlen!

NORMA

Végre tudd meg hát!

Végre látod majd, mit érez
az, kit elhagy a társ!

Végre látod majd, mit érez
az, kit le hagyott a társ,
hű társ!

POLLIONE

Ó, hisz' többet úgyse kérhetsz,
mint hogy engem halni láss!

Ó, hisz' többet úgyse kérhetsz

mint, hogy engem holtnak láss,
így láss!

JELENET, ÁRIA ÉS FINÁLÉ

POLLIONE

Add azt a fegyvert!

NORMA

Ne merjed, vakmerő!

POLLIONE

A fegyvert! A fegyvert!

NORMA

Hahó, mind jertek! Jöjjön gyorsan az
őrség!

(Mind beözönlenek.)

Megvan a bűntárs! Nincs a vétkére
mentség.

Egy hűtlen szívű, hitszegő papnő,
egy elvetemült lélek
elárult mindent, az Istent és a
népet!

OROVESO, KÓRUS

Ó, az álnok! Add ki őt! Nevezd meg
végre!

NORMA

Jó. Állítsatok máglyát!

POLLIONE

Még egyszer kérlek, Norma, ne
tedd!

OROVESO, KÓRUS

Csak mondd ki!

NORMA

Kimondom.

(Én gyáva, aki bűneimért egy vétlent
vádlok!)

OROVESO, KÓRUS

Hol van? A bűnöst!

POLLIONE

Norma, ne szólj!

NORMA

Itt állok.

OROVESO, KÓRUS

Te, Norma?!

NORMA

A bűnös. Csak gyújtsd a lángot!

OROVESO, KÓRUS

(A vérem megfagy.)

POLLIONE

(Ez már a vég!)

OROVESO, KÓRUS

Hogy' higgyünk néked?

POLLIONE

Nem tudja, mit beszél!

NORMA

Szóltam, ne kétkedj!

OROVESO, KÓRUS

Mily szörnyűség!

NORMA

A végső órán a meg nem értett,
az összetört szív kitárul néked,
ki szökni vágytál, hogy engem
elhagyj,
ím, újra itt vagy, mellettem állsz.
Erősebb nálad, mit sorsod rendelt,
mely élni-halni csak vélem enged.
Hadd vesszen máglyán e test, mely
fáradt,
de ott lent várlak, s te rám találsz.

POLLIONE

Megtudnom mért most, ily késve
kellett,
kit hagytam el és mit vesztek
benned!

NORMA

E szörnyű, gyászos órán
e tört szív, ez árva szív...
kitárul néked.

POLLIONA

De megtört szívem új lánggra
lobbant,
mit el nem olthat az elmúlás.
Csak egyet kérek: hadd haljak véled,
utolszor súgva: szeretlek téged!
Feledd a bűnöm, nézz rám, mint
régen, és megbocsáss!

OROVESO, KÓRUS

Remegve állunk egy szóra várva,
atyádra gondolj, ne sújtson átka;
Ó, mondd, hogy démon kísérti
lelked,
s hazudnod kellett az árulást!

NORMA

(a papokhoz)
Csak gyújtsd a máglyát!

POLLIONE

(Normához lépve)
Nézz rám, mint régen!

NORMA

Te hűtlen lélek...

POLLIONE

Csak arra kérlek,
hogy megbocsáss!

NORMA

E szörnyű órán megérted.

OROVESO, KÓRUS

Az Isten néma, az égbolt sápadt,
nem értik ők sem e balga vádat.
Hisz' mást se hozhat e szörnyű
botlás,
mint rád a romlást és ránk a gyászt.
Ne hozz ránk, ne hozz ránk gyászt!
Ne hozd reánk e szörnyű gyászt!

POLLIONE

Ó, most látom, mily nagy a vétkem,
mit vesztek benned!
Bocsáss meg, bocsáss meg!
Hadd haljak véled!
Utolszor kérlek, hogy megbocsáss!

NORMA

Ó, hűtlen lélek
e szörnyű órán megérted.
Ím, lásd, mit tettél!
Csak lásd! Csak lásd!

OROVESO, KÓRUS

Norma, szólj! Norma, mentsd
magad!
Hallgatsz? Csak állsz és nem szólsz?

*(Pollione, közel állván Normához,
egymaga hallja annak szavait)*

NORMA

(felsikolt, maga elé)
Ó, jaj! Két kis árvám!

POLLIONE

Mily gyötirelem! Mily balsors!

NORMA

(Pollionéhoz fordul)
Se apjuk, se anyjuk.

POLLIONE

Mily balsors!

*(Norma hirtelen ötlettől vezérelve
apjához indul; Pollione aggódva
figyeli őket.)*

OROVESO, KÓRUS

Védd magad, Norma! Szólj hát!

NORMA

Nem. Elhagytam Istent és az oltárt.

OROVESO, KÓRUS

Bűnhődj!

NORMA

(Orovesohoz)
Egy szót csak...

OROVESO

Áruló!

NORMA

(apját félrevonva)
Ó, kérlek, szánj meg!

OROVESO

Ó, bűnös lány!

NORMA

(halkan apjához)
Aki anya...

OROVESO

(megdöbben)
Anya?

NORMA

Csak csendesen!
Két fiam Klotilda őrzi.
Védd meg őket! Légy támaszuk!
Légy apjuk helyett az apjuk!

OROVESO

Nem. Ezt soha! Menj, becstelen!

NORMA
Ó, tedd meg! Ó, tedd meg a
lányodért!
(letérdel)

POLLIONE
Szánd meg szegényt!

OROVESO, KÓRUS
Jóságos ég!

NORMA
(még mindig Orovesóhoz suttog)
Ártatlan két kis gyermekem
mért sújtsa gyászos vétkem?
Óvd meg, ne bánts, hadd éljen
békén a két zsenge ág!
Mentsd meg, hisz' ők a véreid;
őket, csak őket szánd meg,
ne engem, a bűnös lányt!
Csak őket szánd, ne bűnös lányod,
csak őket szánd, ne a bűnös lányt,
csak őket szánd!

POLLIONE
Lám, győz a szív! Győz a szív,
a szív, a szív, a szív, a szív, a szív,
igen!
Nem kérek többet,
hisz' így már könnyebb a tűzhalál.

NORMA
Könnyes az arcod, mégis
megbocsátasz.
E néhány könnycsepp kegyelmet
hirdet.

Nem kérek többet, megadtál
mindent,
megadtál mindent, igen.
Nem kérek többet,
hisz' így már könnyebb a tűzhalál.

OROVESO
Ó, lányom, legyőztél: megbocsátok
néked,
de fáj, megöl a kín, a gyász.
Ó, a gyász összetört és nincsen
vigasz már.

KÓRUS
Sírhatsz, kérhetsz, mit sem ér ez,
itt már nincs, ki véled érez.
Dús hajdíszt vedd a porba, a porba,
sárral hintsd meg homlokát!
Úgy, sírhatsz, kérhetsz, mit sem ér
ez, nincs, ki véled érez.
Dús hajdíszt vedd a porba, a porba,
sárral hintsd meg homlokát!

POLLIONE
Most már könnyebb a tűzhalál.

NORMA
Ó, drága lélek!

OROVESO
Leljen bús lelked vigaszt!

NORMA
Így lesz, ígéred?
POLLIONE
Úgy hát?

OROVESO

Megteszem, bennem bízatsz.

NORMA

E néhány könnycsepp kegyelmet
hirdet.

Nem kérek többet, megadtál
mindent,

megadtál mindent, igen.

Nem kérek többet,

hisz' így már könnyebb a tűzhalál.

POLLIONE

A szív, a szív, a szív, igen, a szív!

Nem kérek többet,

hisz' így már könnyebb a tűzhalál.

KÓRUS

Norma, indulj!

Norma, indulj, már ég a máglya!

(A druidák fekete fátyollal borítják a
főpapnőt.)

Már ég a máglya.

OROVESO

Indulj, lányom!

NORMA

Atyám, ég áldjon!

KÓRUS

Tűzben égj el!

Tűzben égj el, te templom átka!

(Norma elindul)

POLLIONE

Túl a szörnyű máglyalángon,
lenn...

(Norma még egyszer visszanéz)

a sír mélyén várok én terád.

NORMA

Atyám, ég áldjon!

KÓRUS

Te templom átka, élve égj el,
átok rád!

OROVESO

Ég áldjon!

Béke véled! Lásd, a szívem
megbocsát!

KÓRUS

Átok reád! Átok reád!

A függöny lehull.

vége